

Ο σκοτεινός ρόλος των τραπεζών

Γράφει ο: Βασίλης Βιλιάρδος

Έχοντας καταφέρει να πάρουν τα εκδοτικά δικαιώματα από τα κράτη και τις κεντρικές τους τράπεζες, με την έκδοση του 90% των χρημάτων από το πουθενά, απομυζούν αχόρταγα το σύστημα – κάτι που θέλουν να σταματήσουν αμέσως οι Ελβετοί, υιοθετώντας το πλήρες χρήμα.

«Οι περισσότεροι άνθρωποι πιστεύουν πως οι καταθέσεις τους είναι αληθινά χρήματα – παρά το ότι δεν ισχύει, αφού ένας τραπεζικός λογαριασμός δεν είναι τίποτα άλλο από ένα δάνειο του πελάτη στην τράπεζα και μία απαίτηση του απέναντι της να του καταβάλλει μετρητά χρήματα».

Οι περισσότεροι από αυτούς που, καλώς ή κακώς, υποστηρίζουν την επιστροφή της χώρας μας στη δραχμή, δεν αναφέρουν πως δεν επρόκειτο ποτέ για ένα εθνικό νόμισμα – **αφού εκδιδόταν από μία κεντρική τράπεζα που δεν ανήκε και δεν ανήκει στην Ελλάδα (ανάλυση)**. Εκτός αυτού, όταν το 90% των χρημάτων που κυκλοφορούν εκδίδεται από τις ιδιωτικές εμπορικές τράπεζες, οι οποίες έχουν πλέον αφελληνισθεί, η χώρα θα παρέμενε όμηρος των ξένων ακόμη και με ένα δικό της νόμισμα – οπότε θα ήταν δώρο άδωρο.

Σε κάθε περίπτωση, για να είχε κάποιο νόημα η επιστροφή της χώρας μας στο εθνικό της νόμισμα, **θα έπρεπε να εξασφαλιζόταν προηγουμένως η κρατικοποίηση της κεντρικής τράπεζας** – κάτι που ασφαλώς δεν θα ήταν καθόλου εύκολο.

Το γεγονός αυτό φαίνεται από τη στάση του κατά τη γνώμη μας εξαιρετικά ανεπαρκή διοικητή της, ο οποίος είναι σε θέση να κάνει ότι θέλει, **χωρίς φόβο να καταδικαστεί και χωρίς να διακινδυνεύει τη θέση του** – αρκεί να υποκλίνεται στους βασικούς μετόχους της, αδιαφορώντας εντελώς για την πατρίδα του. Εάν πάντως μία επιχείρηση πρέπει να ανήκει 100% στο δημόσιο, τότε αυτή δεν είναι άλλη από την κεντρική του τράπεζα – ενώ εθνικό νόμισμα χωρίς εθνικό εκδότη δεν ωφελεί ιδιαίτερα.

Ανεξάρτητα όμως από το συγκεκριμένο γεγονός στις σύγχρονες οικονομίες, όπως στη Μ. Βρετανία, τα χρήματα που κυκλοφορούν και δημιουργούνται από το κράτος, τα φυσικά μετρητά, αντιπροσωπεύουν μόλις το 3% περίπου της συνολικής προσφοράς χρήματος – ενώ το υπόλοιπο 97% είναι λογιστικά ή ψηφιακά νομίσματα που παράγονται από τις τράπεζες (**πηγή**) με την παροχή δανείων (**ανάλυση**). Το προνόμιο δε αυτό που έχει δοθεί

στις εμπορικές τράπεζες, τους εξασφαλίζει σημαντικά εκδοτικά κέρδη ετησίως – όπως φαίνεται από τον πίνακα που ακολουθεί.

TABLE 1. COMMERCIAL BANK SEIGNIORAGE ACROSS FOUR COUNTRIES

COUNTRY	PERIOD STUDIED	AVERAGE ANNUAL COMMERCIAL BANK SEIGNIORAGE	AS % OF GDP	CUMULATIVE COMMERCIAL BANK SEIGNIORAGE
UK	1998–2016	£23.3 billion	1.23%	£443 billion
Denmark	1991–2015	DKK11.7 billion	0.7%	DKK293.4 billion
Switzerland	2007–2015	CHF2.8 billion	0.6%	CHF34.8 billion
Iceland	2004–2015	ISK14.1 billion	0.9%	ISK169.7 billion

Για παράδειγμα, **το μέσο ετήσιο εκδοτικό κέρδος των βρετανικών ιδιωτικών εμπορικών τραπεζών για την περίοδο 1998 – 2016 ήταν 23,3 δις στερλίνες** – ένα ποσόν ίσο με το 1,23% του ΑΕΠ της χώρας και συνολικά 443 δις στερλίνες. Λιγότερα αλλά εξίσου σημαντικά ήταν τα εκδοτικά κέρδη των εμπορικών τραπεζών στα άλλα κράτη του πίνακα (Δανία, Ελβετία και Ισλανδία).

Για να έχει κανείς τώρα ένα συγκριτικό μέγεθος, **τα εκδοτικά κέρδη της κεντρικής Τράπεζας της Αγγλίας ήταν μόλις 1,2 δις στερλίνες ετησίως**, για την ίδια χρονική περίοδο – σχεδόν 20 φορές δηλαδή λιγότερα! Από τη συγκεκριμένη οπτική γωνία λοιπόν, ο αφελληνισμός των εμπορικών τραπεζών ήταν ένα εξαιρετικά μεγάλο έγκλημα – εκτός από το ότι για ένα ποσόν της τάξης των 6-7 δις € τους δόθηκε ο έλεγχος περιουσιακών στοιχείων των Ελλήνων της τάξης των 300-400 δις €, παράλληλα με την απώλεια των 40 δις € από τους φορολογουμένους (πάνω από 16 ετήσια ΕΝΦΙΑ).

Ποιές ήταν αλήθεια εδώ οι ευθύνες του κ. Στουρνάρα; **Κατά την άποψη μας τεράστιες, ενώ δυστυχώς δεν έχουν ακόμη ερευνηθεί από τη Δικαιοσύνη** – όπως θα έπρεπε να συμβαίνει σε κάθε ευνομούμενο κράτος, κρίνοντας από την καθαίρεση του κεντρικού τραπεζίτη της Λετονίας για υποψίες διαφθοράς.

Περαιτέρω, τα ευρήματα αυτά υποδηλώνουν πως **ένα μεγάλο μέρος των κερδών των εμπορικών τραπεζών προέρχεται από το εκδοτικό προνόμιο που τους παραχωρήθηκε από τα κράτη** – οπότε είναι λογικές οι απαιτήσεις να παραδοθεί πίσω το προνόμιο, με την έννοια της δημιουργίας χρημάτων μόνο από μία κρατική κεντρική τράπεζα, έτσι ώστε τα οφέλη να απολαμβάνονται από τους Πολίτες.

Στα πλαίσια αυτά ορισμένες κεντρικές τράπεζες, όπως η Τράπεζα της Αγγλίας και η σουηδική, εξετάζουν εάν θα εκδίδουν οι ίδιες τα λογιστικά χρήματα – ένα ενδεχόμενο που θα επέτρεπε στα νοικοκυριά και στις επιχειρήσεις να έχουν λογαριασμούς επ’ ευθείας στις κεντρικές τράπεζες και όχι στις εμπορικές. **Σε μία τέτοια περίπτωση τα κέρδη της κεντρικής τράπεζας θα αυξάνονταν σημαντικά** – οπότε θα μπορούσαν έμμεσα να επιστραφούν στους φορολογουμένους είτε με τη μείωση των φόρων, είτε με την αύξηση των κρατικών επενδύσεων.

Ουσιαστικά πάντως τα εκδοτικά κέρδη των εμπορικών τραπεζών δεν είναι τίποτα άλλο, από **μία μορφή επιχορήγησης του τραπεζικού τομέα εκ μέρους του κράτους και άρα από τους Πολίτες του** – κάτι που είναι ασφαλώς άδικο, ενώ δεν συμβαίνει σε κανέναν άλλο κλάδο. Δεν φτάνει δηλαδή που οι Πολίτες διασώζουν τις τράπεζες με τα δικά τους χρήματα όπως στην Ελλάδα ή οι τράπεζες κλέβουν τα χρήματα των καταθετών όπως στην Κύπρο, αλλά επιδοτούνται επί πλέον – έχοντας καταφέρει να αποκτήσουν το εκδοτικό προνόμιο, το οποίο ανήκε ανέκαθεν στα κράτη.

Είναι αστείο δε το ότι, η ΕΕ τοποθετείται εναντίον των πάσης φύσεως επιδοτήσεων για τις επιχειρήσεις, **όταν η ίδια επιδοτεί κρυφά τις ιδιωτικές εμπορικές τράπεζες εις βάρος των φορολογουμένων Πολιτών της** – κάτι που θα έτρεπε μεν να αλλάξει, αλλά δεν πρόκειται να συμβεί αφού οι τράπεζες κυβερνούν ουσιαστικά την ήπειρο μας.

Η ελβετική πρωτοβουλία

Συνεχίζοντας, με κριτήριο τα παραπάνω είναι λογικότατο το δημοψήφισμα που έχει προγραμματισθεί στην Ελβετία για τις 10 Ιουνίου του 2018 με την εξής ερώτηση: **«Ποιός θα πρέπει να δημιουργεί το φράγκο μας; Οι ιδιωτικές εμπορικές τράπεζες ή η κρατική μας κεντρική τράπεζα;»** Το δημοψήφισμα αυτό έχει προωθηθεί από την πρωτοβουλία υπέρ του «πλήρους χρήματος» ([ανάλυση](#)), η οποία επεξηγεί τις προθέσεις της ως εξής:

(α) **Τι είναι πλήρες χρήμα;** Πλήρες χρήμα είναι το ελβετικό φράγκο της κρατικής κεντρικής τράπεζας. Ειδικότερα, νόμιμα μέσα συναλλαγής σήμερα είναι τα κέρματα και τα χαρτονομίσματα – τα οποία όμως συνιστούν μόνο το 10% των κυκλοφορούντων χρημάτων. Το υπόλοιπο 90% είναι ηλεκτρονικά ή ψηφιακά (*λογιστικά χρήματα*), τα οποία δημιουργούν οι ιδιωτικές εμπορικές τράπεζες μόνες τους, με το πάτημα ενός κουμπιού – για να χρηματοδοτούν τις δραστηριότητές τους (*παροχή δανείων, αγορά ακινήτων και μετοχών*).

Οι περισσότεροι άνθρωποι πιστεύουν πως οι καταθέσεις/αποταμιεύσεις τους στους τραπεζικούς λογαριασμούς είναι αληθινά χρήματα – κάτι που δεν ισχύει, είναι δηλαδή μία πλάνη, αφού ένας τραπεζικός λογαριασμός δεν είναι τίποτα άλλο από ένα δάνειο του

πελάτη στην τράπεζα και μία απαίτηση του απέναντι της να του καταβάλλει μετρητά χρήματα. Εάν υιοθετηθεί λοιπόν το πλήρες χρήμα, τα ηλεκτρονικά χρήματα στους λογαριασμούς μας θα μετατραπούν σε νόμιμα μέσα συναλλαγών – σε πραγματικά (πλήρη) χρήματα και όχι σε ψεύτικα, τα οποία δεν θα μπορούν οι ιδιωτικές τράπεζες να πειράζουν.

(β) Τι επιδιώκει η πρωτοβουλία υπέρ του πλήρους χρήματος; Την έκδοση ελβετικών φράγκων σε ποσοστό 100% από την κεντρική τράπεζα. Ουσιαστικά επιθυμεί αυτό που πιστεύουν οι περισσότεροι ότι ισχύει – το ότι μόνο η κεντρική τράπεζα θα δημιουργεί στο μέλλον τα χρήματα μας, μετρητά και ηλεκτρονικά. Ο στόχος αυτός είναι σύμφωνος με το ομοσπονδιακό σύνταγμα της Ελβετίας (από το 1891 το άρθρο 36 και σήμερα το άρθρο 99), με βάση το οποίο «Το νομισματικό και συναλλαγματικό σύστημα είναι θέμα της ομοσπονδιακής κυβέρνησης».

(γ) Ποια είναι τα κυριότερα πλεονεκτήματα του πλήρους χρήματος; Ασφαλείς τραπεζικοί λογαριασμοί και περισσότερη χρηματοπιστωτική σταθερότητα. Εν προκειμένω το πλήρες χρήμα στους τραπεζικούς λογαριασμούς θα είναι τόσο σίγουρο, όσο τα μετρητά στο χρηματοκιβώτιο – επειδή θα είναι αληθινό χρήμα της κεντρικής τράπεζας. Οι τραπεζικές χρεοκοπίες δεν θα μπορούν να το επηρεάσουν όπως το σημερινό λογιστικό χρήμα που χάνεται, όταν χρεοκοπήσει μία τράπεζα – εάν οι καταθέσεις είναι υψηλότερες από αυτές που εγγυώνται τα κράτη.

Εκτός αυτού **οι χρηματοπιστωτικές φούσκες θα μπορούν να εμποδιστούν καλύτερα, επειδή οι εμπορικές τράπεζες δεν θα δημιουργούν πια δικά τους χρήματα** – ενώ οι κανόνες του καπιταλιστικού παιχνιδιού για τις τράπεζες και τις επιχειρήσεις, καθώς επίσης για τις μεγάλες και τις μικρές τράπεζες, θα είναι οι ίδιοι. Επί πλέον, τα κράτη δεν θα είναι υποχρεωμένα πια να διασώζουν τις «πολύ μεγάλες για να χρεοκοπήσουν» (too big to fail) τράπεζες με τα χρήματα των φορολογουμένων Πολιτών τους – για να διατηρήσουν σταθερό το σύστημα πληρωμών τους.

Τέλος, οι φορολογούμενοι και η πραγματική οικονομία θα ανακουφιστούν – επειδή η κρατική κεντρική τράπεζα θα διαθέτει τα επί πλέον κέρδη της από τα εκδοτικά δικαιώματα

στο κράτος, αυξάνοντας τα έσοδα του. Με τον τρόπο αυτό **το χρηματοπιστωτικό σύστημα θα είναι ξανά στην υπηρεσία των ανθρώπων, αντί να το υπηρετούν οι άνθρωποι όπως συμβαίνει σήμερα** – ενώ το νομισματικό σύστημα θα κρατικοποιηθεί, ως οφείλει.

(δ) **Τι σημαίνει «πλήρες χρήμα» για τις τράπεζες;** Το ότι θα προωθηθεί ξανά η παραδοσιακή δραστηριότητα των τραπεζών, αφού τότε θα κάνουν ακριβώς αυτά που γνωρίζουν – να δίνουν δάνεια προσέχοντας να είναι σωστά εγγυημένα, να διακανονίζουν τις πληρωμές και να διαχειρίζονται περιουσιακά στοιχεία.

Επειδή τώρα δεν θα μπορούν πια να δημιουργούν μόνες τους ηλεκτρονικά χρήματα, **θα διαθέτουν πλέον μόνο τα δικά τους χρήματα, τα χρήματα των καταθετών τους, δάνεια από άλλες τράπεζες ή από την κεντρική** – οπότε δεν θα έχουν κανένα αθέμιτο ανταγωνιστικό πλεονέκτημα απέναντι σε όλους τους άλλους που δεν μπορούν να δημιουργήσουν χρήματα από το πουθενά. Με τον τρόπο αυτό θα αποκατασταθεί η ισότητα στην οικονομία – όλοι θα έχουν τα ίδια δικαιώματα και τα ίδια πλεονεκτήματα.

(ε) **Τι σημαίνει «πλήρες χρήμα» για τους πελάτες των τραπεζών;** Οι καταθέσεις τους θα είναι σίγουρες, όπως τα μετρητά στο χρηματοκιβώτιο τους – αφού οι τράπεζες θα διαχειρίζονται πλέον τα χρήματα των πελατών τους, όπως τα χαρτοφυλάκια κινητών αξιών (μετοχές, ομόλογα). Τότε τα χρήματα θα ανήκουν μόνο στους ιδιοκτήτες των λογαριασμών και δεν θα χάνονται, εάν η τράπεζα χρεοκοπήσει. Οι πελάτες όμως δεν θα εισπράττουν τόκο – εκτός εάν τα δανείζουν όπως μέχρι σήμερα στις τράπεζες, με προθεσμιακά συμβόλαια κλπ., οπότε θα εισπράττουν μεν τόκους, αλλά θα έχουν επίσης το ρίσκο της απώλειας.

(στ) **Ποιός κερδίζει και ποιός χάνει;** Οι τράπεζες χάνουν τα εκδοτικά προνόμια που τους έχουν μυστικά παραχωρηθεί από τις κυβερνήσεις, χωρίς να το γνωρίζουν οι άνθρωποι – ενώ τα κράτη και οι Πολίτες κερδίζουν αυτά τα εκδοτικά δικαιώματα. Ειδικότερα, από το 2007 έως το 2014 οι ελβετικές τράπεζες εισέπραξαν κρυφές κρατικές επιδοτήσεις ύψους 34,8 δις φράγκων, επειδή δημιουργούν οι ίδιες τα ηλεκτρονικά χρήματα. Από αυτές τις κρυφές επιδοτήσεις επωφελούνται κυρίως οι μεγάλες τράπεζες – σχεδόν καθόλου οι μικρές τοπικές.

Τα τελευταία χρόνια βέβαια, όπου τα επιτόκια είναι μηδενικά, δεν αποτελεί μεγάλο πλεονέκτημα η δημιουργία χρημάτων από το πουθενά – αφού ακόμη εάν δεν υπήρχε, οι τράπεζες θα δανείζονταν από την κεντρική με μηδενικό κόστος. **Ως εκ τούτου σήμερα οι τράπεζες δεν θα χάσουν τίποτα εάν υιοθετηθεί το «πλήρες χρήμα»** – ενώ οι ασφάλειες, καθώς επίσης πολλές άλλες χρηματοπιστωτικές επιχειρήσεις λειτουργούν επίσης κερδοφόρα, χωρίς να δημιουργούν μόνες τους χρήματα. Ωφελημένοι όμως θα είναι σίγουρα οι Πολίτες, η

ομοσπονδία και τα καντόνια, επειδή θα εισπράττουν χρήματα από την κεντρική τράπεζα – τα οποία ουσιαστικά ανήκουν σε αυτούς και όχι στις ιδιωτικές εμπορικές.

Επίλογος

Ολοκληρώνοντας, **η Ελλάδα είναι μία χώρα που ληστεύθηκε κυριολεκτικά από τις τράπεζες της στο παρελθόν** – ενώ θυσιάστηκε μετά το 2010 από την πολιτική των μνημονίων που της επιβλήθηκε, για να διασωθούν οι γερμανικές και οι γαλλικές τράπεζες. Αργότερα δε, το 2015, **εκβιάστηκε** με έναν παράνομο και στυγερό τρόπο από την ΕΚΤ ξανά μέσω των τραπεζών της – οι οποίες στη συνέχεια αφελληνίσθηκαν, έχοντας κοστίσει στους Έλληνες όσο τίποτα άλλο.

Όσον αφορά την Τράπεζα της Ελλάδας, ο ρόλος της ήταν και είναι εξαιρετικά σκοτεινός – **ενώ κανένας δεν γνωρίζει γιατί της ανανεώθηκε το εκδοτικό δικαίωμα εν μέσω της κρίσης, καταδικάζοντας την πατρίδα μας στη φυλακή της**. Στα πλαίσια αυτά οι πρωτοβουλίες άλλων χωρών, όπως της Ελβετίας για το «πλήρες χρήμα», είναι εξαιρετικά σημαντικές – ενώ οι Ελβετοί δεν έχουν ξεχάσει πόσο διακινδύνευσαν από τις δύο μεγάλες τους εμπορικές τράπεζες μετά το ξέσπασμα της κρίσης του 2008 και πόσο τους κόστισε η ανευθυνότητα τους.

Οφείλουμε λοιπόν να τις παρακολουθούμε με πολύ μεγάλη προσοχή, γνωρίζοντας πως ο βασικός υπεύθυνος της μετατροπής κρατών και ανθρώπων σε σκλάβους χρέους είναι οι τράπεζες – οπότε, εάν δεν διορθωθεί το συγκεκριμένο πρόβλημα, η κατάσταση του πλανήτη θα επιδεινώνεται συνεχώς. Ειδικά όσον αφορά την Ευρωζώνη, **θεωρούμε ότι στην πραγματικότητα κυβερνάται από τις τράπεζες και από τις αγορές, με τους πολιτικούς στην έμμισθη υπηρεσία τους** – γεγονός που, εάν δεν αλλάξει, όπως προσπαθούν οι Ελβετοί, θα προκαλέσει πολύ μεγάλα δεινά στην ήπειρο μας.

Δημοσιευμένο στις 21 Φεβρουαρίου 2018 στο <https://analyst.gr/2018/02/21/o-skotinos-rolos-ton-trapezon/>